

A dreamcatcher with a circular wooden hoop, a web of light-colored threads, and several feathers attached to the bottom. The background is a soft, blurred sunset or sunrise sky with warm colors.

Bestaansrecht en coronatijden

*Verbindingen met vroegere
tijden verwerken*

Hoewel mijn donkerbruine vermoedens aangaande een op stapel staande grootschalige en impactvolle gebeurtenis in rap tempo bevestigd werden, bleef de verbijstering groot toen vorig jaar de coronafontein over ons land werd opgedraaid. Met een soort planning in het vizier zou mijn boek “Bestaansrecht” in 2020 het levenslicht zien. Een jaar waarin dat licht voor menigeen toch wel heel flets zou gaan schijnen, zo bleek al snel.

Het overige beschikbare licht moest ‘de verdrongen historie die wij nog in ons dragen’ in beeld brengen, aldus de pretentieuze subtitel. Bestaansrecht was in vele opzichten al een hele uitdaging om te schrijven, nu dit nog. Zouden de hoopvolle en bemoedigende resultaten, de talloze inzichten en transformatieprocessen uit de vele sessies die in mijn boek beschreven staan voor mijn toekomstige lezers overschaduwd worden door dit nieuwe rampscenario? Of was de timing juist perfect?

Bruggen slaan

Gezien het tijdloze karakter van de titel werd mij vanuit diverse hoeken aangeraden het boek op te rekken met extra hoofdstukken. Die zouden het coronagebeuren in verband moeten brengen met eerdere tijdperken. Hoe concreet konden er bruggen geslagen worden van de dramatische omstandigheden die onze voorouders in hun tijdsbeeld teisterden naar het drama van een ‘pandemie’? En dat terwijl de gevolgen, die zich nu steeds grimmiger aftekenen, nog moeten uitkristalliseren? Het werd een tijd met vele afwegingen. Inmiddels is het besluit genomen, ten koste van drie reeds geselecteerde hoofdstukken, want die zijn voor deze ommezwaai noodgedwongen geschrapt. De lancering van het boek werd bijna een jaar vooruitgeschoven, waardoor de nieuw toegevoegde context actueler dan ooit blijkt.

Coronagerelateerde (reïncarnatie) problematiek

Onlangs ontving ik een cliënt in mijn praktijk met een duidelijke coronagerelateerde hulpvraag. Daarvan komen er het laatste jaar steeds meer: mensen die hevig getriggerd

worden door de maatregelen en alle geïmplementeerde angstscenario’s met bijbehorende vooruitzichten. Tijdens sessies ontdekken zij dat er in hun onderbewuste, verdrongen verhalen huizen die thematisch sterke gelijkenissen kennen met nu, maar stammen uit andere tijdperken. Angst voor besmetting, onderdrukking, stigmatisering met behulp van symbolen, scheiding in families en samenleving, onderbuikgevoelens die niet geuit kunnen worden, overheden die allerlei bedenkelijke maatregelen opleggen, medische autoriteiten die grote paniek zaaien, eenzaamheid en isolatie, onveiligheid, geweld, veroordeling, buitensluiting. Wie reïncarnatie (therapie) ook maar een beetje snapt, weet dat we er allemaal mee te maken hebben gehad.

Tijdens sessies ontdekken zij dat er in hun onderbewuste verdrongen verhalen huizen, die thematisch sterke gelijkenissen kennen met nu, maar stammen uit andere tijdperken

Een confrontatie in de Albert Heijn

Tijdens de lockdown van vorig jaar besloot Marieke heel stellig géén mondkapje te gaan dragen in openbare ruimten. Een diep en daadkrachtig besluit. ‘Los van het gegeven dat geen enkel onderzoek het nut van die dingen aantoonde, voelde het gewoon niet goed’, zei ze. ‘Ik wil dit gewoon aangaan’, voegde ze er kordaat aan toe.

Vastberaden liep ze, na het scannen van de AHbonuskaart, de winkel binnen. Een XL versie van Albert Heijn. Van links en rechts zwermden mensen met karretjes en mandjes langs de schappen, allen verscholen achter veelal blauwe maskertjes. Aan de mate waarin het lapje over de neus getrokken werd kon de werkelijke angst voor besmetting afgelezen worden. Fiftyfifty, schatte ze. Ergens in het pad van links de koffie en de thee en rechts de koeken en chocola gebeurde het. Terwijl Marieke al een halfvolle kar had overleefd in dit

ingekeerde spanningsveld te midden van de levensmiddelen, manoeuvreerde een ouder echtpaar hun karretje zodanig dat Marieke niet verder kon. Ze kwamen als het ware van rechts midden het pad in schuifelen. Het duurde even voordat Marieke, net even gefocust op een nieuw biologisch product, door had dat ze bewust werd geklemgereden. Het kwieke bejaarde stel nam positie in voor een spontane tirade die in tijd hooguit enkele tientallen seconden duurde, maar een enorme shock veroorzaakte.

Vanachter hun mondmaskers, van boven tot vlak onder de oogleden opgetrokken en onder tot zover mogelijk over de kin, maakten ze met allerlei gebaren hun grote ongenoegen kenbaar over het feit dat het gelaat van Marieke onbedekt was. Hun ogen, van wat daar zichtbaar van was, en brillen die de bovenste plooi van hun mondmaskers uitvergrooten, straalden nou niet bepaald iets liefs uit. De dreigende, belerende taal die hun mondkapjes onkritisch deed opbollen, berispte haar voor onverantwoord en vooral gevaarlijk gedrag. Nadat zij hun verontwaardiging met veel stoom en energetische bombarie afgeblazen hadden, en waarmee ze

de aandacht van tientallen anderen hadden getrokken, vervolgde het verhitte stel hun shoptoer. Met een demonstratieve boog om Marieke zetten ze zij aan zij koers naar de zuivel, nog geruime tijd neeknikkend voor wie hen na zou kijken.

Marieke, met stomheid geslagen, verstijfde en kon geen woord uitbrengen. Dat haar boodschappenkar nog onverrichterzake in de supermarkt stond, ontdekte ze pas toen ze trillend en hoog ademend buiten stond. De rest van de dag en de opvolgende dagen maakte een serieuze benauwdheid zich van haar meester. Ze belandde in bed en herinnerde zich haar jonge jaren waarin ze geregeld astmatische bronchitis had. Even dacht ze dat ze corona opgelopen had. Haar reactie was extreem buitensporig, dat was duidelijk. Genoeg aanleiding om een afspraak te maken in mijn praktijk.

Marieke's sessie

Gericht op haar enorme aangewakkerde angst, gelegen in een normaliter onbereikbaar gevoelsgebied, stemt Marieke zich met gesloten ogen af op opkomende beelden die

innerlijk aan haar geestesoog verschijnen. De woorden 'ik word betrap' brengen haar daar heel dichtbij, want zo voelde ze zich in die supermarkt tot op het bot, betrap. De eerste indrukken vormen gaandeweg het decor van een verhaal dat zich tijdens de Tweede Wereldoorlog afspeelt. Ze is een jonge Joodse vrouw van een jaar of achttien. De sfeer is al maanden enorm gespannen in en rond het gezin waar ze deel van uitmaakt. Op een bepaald moment ziet ze hoe haar vader gespannen zijn gezin bijeenroept en hen op het hart drukt, letterlijk en figuurlijk, dat het belangrijk is vanaf nu een Jodenster te dragen. 'De risico's zijn te groot', zegt hij. Hij wilde zijn gezin voor nog groter onheil behoeden. Dat besluit hing al even in de lucht, maar omdat vader vernomen had dat er steeds meer Joden betrap worden zonder de verplichte Jodenster, ontkwam ook hij niet langer aan de druk. Omdat zij niet direct een Joods uiterlijk hadden, wist hij zijn fatale beslissing nog lang uit te stellen.

Marieke begon trillend hoog te ademen. Vol emoties vertelt ze hoe zij en haar broertje kort daarna, samen met nog meer Joodse mensen, grof opgepakt werden. Vanuit hun woonwijk verplaatsen ze zich door de smalle straatjes van een volgens haar Poolse stad, op weg naar een veiligere wijk. Daar hoopten zij, zonder Jodenster, op te kunnen gaan in de bevolking. Een verder vluchtplan zou volgen. En toen werd hen plots de pas afgesneden door een legertruck met een aantal soldaten die, van rechts, de steeg inreed. Ze konden geen kant op, en stonden verstijfd. Eenmaal opgepakt besefte Marieke (die dan natuurlijk geen Marieke heette) geschokt dat ze betrap zijn, omdat ze een ster op hun jas droegen en daardoor herkenbaar waren. Ze verfoeide haar bange vader in wie ze zich op dat moment niet kon inleven. Binnen enkele weken bereikten ze een concentratiekamp alwaar, zo beleeft Marieke in de sessie, kort daarna in een gaskamer om het leven is gebracht. Met brandende longen probeerde ze zich aan het leven vast te houden, verlangend naar haar moeder en zusje. Ze voelde zich nog steeds verantwoordelijk voor haar broertje die ook ergens in het kamp moet zijn.

Daarna volgen er diepe overtuigingen in haar gedachte-wereld. Inprentingen zoals: zolang mijn longen nog branden en ik heel hoog en heel slecht adem, leef ik nog (en kan ik mijn broertje misschien nog terugvinden). We geven haar toenmalig sterfproces gepaste aandacht zodat het besef van haar sterven door kan dringen op lagen waar het toen niet duidelijk was als gevolg van haar doodsstrijd. Er komt nu

lucht, ruimte en bevrijding, eindelijk. Vooral ook wanneer ze zich realiseert dat haar broertje eenzelfde lot moest ondergaan, en er dus geen reden meer voor haar is om zich aan dat naargeestige kamp vast te houden.

Verbindingen leggen

Marieke legt duidelijke verbindingen met de recente escalatie in de supermarkt. Bovenal haar weigering een mondkapje te dragen, omdat een opgelegd lapje je juist doet opvallen en een afgrijselijke dood tot gevolg kan hebben. Ze herkent de diepere angst om betrap en opgepakt te worden en andere thema's die nu duidelijk in beeld komen. De benauwdheid, haar frequente kinderlijke longproblemen met de toenmalige gaskamer, die steeds opkwamen nadat haar vader boos en veroordelend was en haar wees op haar verantwoordelijkheid voor haar jonge broertje, 'voor wie ze het goede voorbeeld moest geven'. Vergelijkbaar, zo verklaart ze aan zichzelf, met bovenmatige verantwoordelijkheid voor haar zoon, met wie ze nu een relatie legt met haar toenmalige broertje.

In een 'gewoon' mensenleven dienen stevige conflicten en confrontaties die we tegenkomen als reminders voor onverwerkte zaken

Vijf weken na de sessie krijg ik een update toegestuurd. Haar besluit geen mondkapjes te dragen staat vaster als een rots en tegelijk voelt ze er geen angst meer over. Marieke ervaart steviger in het leven te staan, uitdagingen aan te gaan. Dit staat in contrast met haar 'vertrouwde' conflict-vermijdende gedrag. De relatie met haar zoon is veel rustiger, er is meer verbinding. In haar defensieve houding ten opzichte van het coronabeleid ontdekte ze parallellen met de opgelegde normen en waarden die ze van huis uit voorgeschoteld kreeg, door met name haar vader en waarbij haar moeder het niet tegen hem durfde op te nemen. Vader die haar als kind voor onbepaalde tijd opsloot op de gang waardoor ze het Spaans benauwd kreeg! Wie weet ligt daar ook nog een mondkapjesverhaal, zo concluderen we

voorzichtig. Marieke, die ook veel ruimer ademt sinds de sessie, grapt tot slot daarvoor het mondkapjesechtpaar dankbaar te zijn. Dat haar vader het als kind zwaar te verduren had door de Tweede Wereldoorlog, omdat zijn vader, die verzetsstrijder was, ook afgevoerd werd en nooit meer terugkwam, krijgt ineens een diepe betekenis voor Marieke.

Leven in een triggerveld

Marieke's relaas is niet op zichzelf staand. In een 'gewoon' mensenleven dienen de stevige conflicten en confrontaties die we tegenkomen als reminders voor onverwerkte zaken. De coronasituatie doet daar een flinke schep bovenop en is een triggerveld van ongekende omvang. Oude thema's die wij nog in ons meedragen en onze posities, gedrag en reacties bepalen ten opzichte van deze doorgedraaide wereld, worden massaal aangeroerd. Ze brengen ons in allerlei ogenschijnlijk toevallige situaties. Maar niets is minder waar.

We bevinden ons feitelijk in een veld vol nieuwe mogelijkheden en kansen. De moeilijkheid is echter dat helaas lang niet iedereen zich daarvan bewust is of het zo kan zien.

Wanneer je dan onder dwang in een situatie gedirigeerd wordt met allerlei maatregelen en een logica die het beleid moet rechtvaardigen en waaraan je je medewerking dient te verlenen, denk je pas laat, soms té laat, 'waar ben ik nou eigenlijk mee bezig'? Toch zul je jezelf moeten uitdagen met zo'n vraag alvorens een nieuwe, cruciale stap te kunnen zetten zoals Marieke deed. En, eenmaal genomen, zul je ook getest worden uit onverwachte hoek om te zien hoe stevig je staat in je besluit. De Indianen vertellen dat de Trickster, de ekster, je komt bezoeken om je uit te dagen. Hij verstoort je in je ingeslagen weg, morrelt aan je besluit, zoals een vriendin die drie maanden nadat je stopte met roken je tracht te verleiden om er toch nog een op te steken. Uiteindelijk om jezelf steviger te positioneren, te weten hoe stevig je staat.

Trap er niet in

Zovelen voelen zich ontmoedigd door alle dagelijkse agressieve propaganda en de ontstane sfeer van gescheidenheid en veroordeling. Ze willen wel anders, maar weten niet waar te beginnen en keren uit angst naar binnen, passief en dan toch maar volgzzaam naar de volksvertegenwoordigers, zoals die zich brutaal noemen, te luisteren. Vaak tegen beter weten in.

Great Spirit heeft ons een portie verbeeldings én scheppingskracht meegegeven, zo leren ons ook de Indianen. Wij kunnen scheppen wat we ons verbeelden, daar komt het op neer. En dat vertaalt zich naar ons weefsel, onze materiële werkelijkheid die we zelf weven. Daarmee mogen we de hemel op aarde creëren zodat de Grote Geest door ons heen zijn eigen schepping kan ervaren.

Maar niet alle krachten in het universum staan hier hetzelfde in. Er zijn er ook die een pesthekel hebben aan onze liefdevolle aard, de schoonheid van de natuur, ons zelfherstellende vermogen. Ze stellen ons op de proef. Zolang ons bestaansrecht in het geding is, en we 'vergeten', trachten zij een kunstmatige intelligente versie van de Grote Geest in te voeren middels een 'Great Reset'. Daarmee wordt ons een 'verbeterde' versie van de bestaande schepping in het vooruitzicht gesteld. Ik zou zeggen: trap er niet in, verbeeld je iets anders, uit liefde en verbinding geweven.

tekst: Maarten Oversier
www.maartenoversier.nl